

Albert Einstein came up with the theory of relativity (informal)
Albert Einstein put forward the theory of relativity (formal)
I told him to chill out (slang)
I told him to calm down (acceptable)

The same phrasal verb can even be formally acceptable with one meaning and not with another. *Carry on* is acceptable to mean 'proceed' or 'continue', but not to mean 'bicker', and there are similar differences in the uses of *fill in*, *put down*, *take off* and *turn out*.

English is a developing language where today's colloquial often becomes tomorrow's standard, but academic essays and other formal scripts are not the places to push the boundaries. Phrasal verbs should consequently be used with care, and it is particularly advisable to avoid the latest imports from the United States where they are both more common and more acceptable.

References

1. <http://dictionary.cambridge.org/ru/phrasal-verb>
2. <http://www.macmillandictionaries.com/MED-Magazine/October2005/34-Feature-PV-Spoken-Written.htm>

Сергій Миколайович Романюк – студент I курсу Медичного інституту
Сумського державного університету
Науковий керівник: **Людмила Миколаївна Яременко** – старший
викладач кафедри журналістики та філології
Сумського державного університету

ІНТЕРПРОФЕСІЙНІ КОМУНІКАТИВНІ ОБШИРИ ЛІКАРЯ-СТОМАТОЛОГА В. І. ДЗЮБИ

Сучасний успішний фахівець розуміє, що без точної мовної реакції, дотримання комунікативної стратегії, врахування психологічних особливостей співрозмовника, вміння долати мовні «фільтри», без орієнтації на досвід попередників у своїй галузі, їх набутків у інтеріоризації, мовній майстерності неможливий кар'єрний успіх, реалізація власних амбіцій. Тому початківці у професії повинні опановувати інтерпрофесійні горизонти кращих лікарів України.

Отже, об'єктом нашого наукового зацікавлення стали комунікативні напрямки полковника медичної служби, лікаря-стоматолога «з душою поета», медика з практичним досвідом у 42 роки, людини, за власним висловом, з «вразливістю людською» – Віктора Іларіоновича Дзюби. Актуальність обраної теми підсилює той факт, що він є уродженцем Сумського краю, с. Веселі Гори Кролевецького району. 2016 року земляки цієї талановитої людини вшанували її 80-річний ювілей від його народження, хоча земне життя медика завершилося у грудні 2004 р.

Випускник Харківського стоматологічного інституту, активно практикуючи, опановував наукову мову стоматології протягом життя, спеціалізувався у галузі щелепно-лицьової та пластичної хірургії, закінчив Військово-медичну академію в Петербурзі саме за цим циклом наук. Є автором понад 40-а наукових робіт і розробок, був щелепно-лицевим хірургом вищої категорії, відзначений знаком «Відмінник охорони здоров'я СРСР». А 1986 року безпосередній начальник під час атестації зазначив: *«В. И. Дзюба имеет хорошую теоретическую подготовку, владеет всеми современными методами диагностики и лечения стоматологических заболеваний... при оказании неотложной помощи в критических ситуациях решения принимает грамотные и своевременные»* [2, с. 6].

Важливим науковим доробком була його робота літературного редактора журналу Академії медичних наук «Вісник стоматології», починаючи з 1994 р. й до останніх років життя. Причому наукова діяльність поєднувалася з практичною в клініці щелепно-лицьової хірургії 411 Центрального військового клінічного шпиталю (м. Одеса). Наукові фахові інтереси гармонійно розвивались і у культурно-мистецькому напрямку – віце-президент української філії Міжнародного товариства пушкіністів.

Шліфуючи мовну майстерність, фаховий стоматолог пробував себе як публіцист на шпальтах місцевих газет, збурюючи думку громади, зокрема й у Кролеві – малій батьківщині. Дізнавшись, що на одному із міських складів уже понад 16 років зберігалось погруддя О. Пушкіна, домігся його встановлення на центральній площі міста до 200-річчя від дня народження всесвітньо визнаного генія. Отже, пушкініст В. Дзюба виконав і свій громадянський обов'язок, розвиваючи інтерпрофесійні зв'язки.

Ще одна іпостась стала сенсом його життя – це творчість. З раннього дитинства мати прививала синові любов до поезії, цитуючи по пам'яті Шевченка, Руданського, Кольцова, Сурікова. [3, с. 7], який мріяв стати актором – таке бажання сформувалось не тільки під впливом материнського читання, але й щирою, безпосередньою аурую селянського життя, де народний гумор читався експромтами. Після закінчення школи поїхав до Харкова вступати до театрального інституту, але не подолав великий конкурс. *“Та хто ж тебе туди пустить із отим старезним картузом та хтозна-якій сорочці, перешитій із сестринської кофти хутірського модисткою?”* – слова, сказані його дідом, стали начебто пророчими. Але вступив до Харківського медичного стоматологічного інституту, склавши всі іспити на «5», здобув професію всього життя. Розвивався професійно не тільки в медичній сфері, але й брав участь у драматичному колективі, де долав свій поліський суржик, виховував естетичний смак, любов до слова; виступав на сцені Кремлівського палацу з'їздів (м. Москва), був лауреатом трьох всесоюзних фестивалів.

Своє інтерпрофесійне мовне середовище фаховий офіцер і лікар-стоматолог збагачував і як перекладач на російську мову творів відомих поетес – Л. Костенко, Г. Світличної, С. Йовенко.

Поряд із військовою службою та постійною медичною практикою завжди успішно займався поетичною творчістю – 7 поетичних збірок, дві великі поеми «Кладрубська поема» й «Лунный штурман», автор популярної пісні «Перезрела рябина», яку виконувала В. Толкунова (є кліп на італійському телебаченні).

Наприкінці 2001 року Американський Бібліографічний інститут висунув його кандидатуру на присвоєння звання «Людина року-2001» та включив у 11-те видання «Міжнародного каталогу видатних осіб». Плідна праця на літературній ниві принесла й визнання серед колег по перу – його творчість відзначена престижною літературною премією ім. Степана Олійника. Він – лауреат VII та XI Міжнародних Пушкінських конкурсів (Нью-Йорк); номінант кількох премій Всеукраїнського конкурсу «Українське національне відродження» (1998 р.), член Національної Спілки письменників України. Сам же митець не раз повторював : *«Поет себе реалізовує до останнього подиху»* [3, с. 7]. А на питання «Ким Ви себе вважаєте?» відповідав: *«Поезія зробила мене лікарем, медицина — поетом»* [1, с. 3].

Підсумовуючи, слід підкреслити, що сьогодні людині потрібне не тільки фізичне оздоровлення, голівудська посмішка, але й духовне благополуччя. Прикладом цього є життєве поле В. І. Дзюби. Старший колега Р. Агриков сказав: *«Я счастлив, что есть такие люди. Люди в погонах. В нём сочетается: и военный, и врач прекрасный, и поэт прекрасный, и человек прекрасный»* [2, с. 6].

Література

1. Мироненко В. Віктор Дзюба: "Поезія зробила мене лікарем, а медицина – поетом" // Сумщина. – 2004. – 17 січ. – С.3.
2. Мокряк Г. Поэт, ученый, военврач... // Слава і честь. – 2003. – 17 травня. – С.6.
3. Недоспівана пісня поета... // Кролевецький вісник. – 2004. – 15 груд. – С.7.

Анна Василівна Сенченко – студентка I курсу Медичного інституту
Сумського державного університету

Науковий керівник: Людмила Миколаївна Яременко – старший
викладач кафедри журналістики та філології
Сумського державного університету

ІНТЕРПРОФЕСІЙНА КОМУНІКАЦІЯ В. КОРОТИЧА В ІНТЕР'ЄРІ МЕДИЦИНИ